

držal svečo. Toda zaman je tipal in iskal. Postal je že nestrpen in vse globlje ril po senu. Pri tem hlastnem iskanju je popolnoma pozabil, da drži v levici živ plamen in — o gorje — dotaknil se je s svečo suhega sena! »Žžžžsss!« je nenadoma zašumelo in zaprasketalo in še preden se je Francek zavedel, kaj se godi, so že pred njim in nad njim švigali orjaški plameni. Da bi gasil, še pomisliti ni mogel. Saj se je komaj še prebil do vrat. Prav malo je manjkalo in požrešni plameni bi še njega zgrabili.

»Zažgal sem senik, zažgal sem senik!« je prestrašeno vzkliknil in kakor brez uma stekel v gozd. »Zbežati, skriti sel!« so vročično šepetale njegove ustnice in kakor pijan se je opotekal skozi goščavo. Zdaj je trdo padel na tla, zdaj se je udaril z glavo ob deblo in ujel v grmovju. »Bežati, bežati, proč, samo proč!« ga je gnalo kakor z bičem.

Zdajci se je nenadoma razlil po gozdu rdeč svit. Francek si je od groze zakril obraz. Iz vasi so se dvignili obupni klici: »Gori, gori!« in »bimm, bimm, bimm!« je udaril v zvoniku plat zvona. Hrup v vasi je postajal čedalje večji in že so se slišali iz daljave zategnjeni glasovi gasilskih rogov. Vse je hitelo k požaru in kmalu je bila okrog gorečega senika zbrana vsa vas. Možje so prihiteli z lestvami in kavli, žene z vedri vode, toda silni ogenj je že zajel ves senik in reševalci so morali brez moči gledati, kako požrešni plameni nevzdržno požirajo svoj plen. Vroč dim je gnal cele snope gorečega sena proti nebu. Že so se začeli majati tramovi. Naenkrat je buknil silen plamen in s strašnim hruščem se je sesula streha. Neštevilno isker se je razpršilo daleč naokoli in padalo kakor ognjeni dež na travnik.

(Dalje.)

Mausser Karel

Sveta noč

Tako mehki nocoj glasovi so zvonov
kot mrtvih mater tihi blagoslov.

In Jezušček se v jaslicah smeji;
tako smejo se materam oči.

Čez gozd gredo in plavajo čez vas
kot skrbnih mater božajoči glas.

Nocoj je sveta noč in v mislih vsem
je srečno mesto Betlehem.

Francesco Torraca

Delo na sveti božični dan

Ilustriral Ant. Žnidaršič

V revni vasici je živel vdovec s kopico otrok, ki so bili še premajhni, da bi si sami služili vsakdanji kruh. Bil je silno ubožen in ni vedel, kaj bi začel, da bi mogel preživljati družino. Prestrašeni in razcapani so jokali in prosili: »Oče, lačni smo, kruha, kruha!«

Beseda: »Kruha, kruha!« je kakor nož rezala očetovo srce. Zmrzilo ga je do mozga ob misli, da pri hiši ni niti skorjice kruha več. »Pojdite spat, jutri dobite kruha.« je mukoma izdaval iz sebe in hitel rahljati slamo na ležišču. Stisnili so se skupaj in lizali solze, ki so jim tekale po upadlih rjavih ličkah, dokler niso obnemogli in pospali.